

Ο ΠΕΡΣΗΣ ΤΑΔΟΠΩΛΗΣ.

ΜΑΣ παραγγέλλει συνεχῶς εἰς τὰ ποιήματά του ὁ Ὅρατιος, νὰ μὴ τρέφωμεν ἐλπίδας περὶ πραγμάτων παραπολὺ μακροσμένων τῆς παρουσίας στιγμῆς· καὶ δικαίως· ἐπειδὴ τὸ βραχὺ καὶ ἀβέβαιον τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς καθιστάνει τοιαύτας ἐλπίδας ἀλόγους καὶ ἀτόπας. Ὁ τάφος κείται ἀόρατος μεταξὺ ἡμῶν ἔξ του ποθομένου. Ἀπὸ μυρίας μόλις δύο ἢ τρεῖς ζοῦν ν' ἀπολαύσωσι τὸ διωκόμενον ἀγαθόν.

Συμβαίνει προσετι, κατὰ δυστυχίαν, ὅτι μία ἐλπίς μόλις τελευτᾷ ἐντός μας, ἔξ ἄλλῃ ἀναβλαστάνει εἰς τόπον αὐτῆς. Φανταζόμεθα ὅτι θέλομεν εἶσθαι εὐδαίμονες καὶ εὐχαριστημένοι, ἀν ἐπιτύχωμεν τὴν δεῖνα καὶ τὴν δεῖνα ἀπολαύσιν· ἀλλ' εἴτε διὰ τὸ μάταιον αὐτῶν, εἴτε διὰ τὴν φυσικὴν τοῦ πνεύματος ἀνησυχίαν, ἀκόμη δὲν ἀποκτῶμεν ἐν τι, ἔξ ἐπεκτεινόμεν τὰς ἐλπίδας εἰς ἄλλο.

Τὰ φυσικὰ ἐπακολουθήματα τοιούτων σκέψεων εἶναι ταῦτα.—ὅτι ἀνάγκη νὰ προσέχωμεν μὴν ὑπερμακρύνωνται αἱ ἐλπίδες μας· ὅτι πρέπει ἀρχετὰ νὰ ζυγίζωμεν τὰ ἐλπίζόμενα, ἐάν ἐξ αὐτῶν ἦναι δυνατόν νὰ λάβωμεν ὅσῃν εὐχαρίστησιν περιεόμεν· καὶ ἂν ἦναι τοιαῦτα, ὅποια εἴμεθα σχεδὸν βέβαιοι ὅτι θέλομεν ἐπιτύχειν, ζῶν ἔχοντες. Ἄν μὲν ἐλπίζωμεν τὰ ὑπερμακρυσμένα τῆς παρουσίας στιγμῆς, ἐνδεχόμενον μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν νὰ μεσολαβήσῃ ὁ θάνατος· ἂν δὲ πράγματα, τῶν ὁποίων τὴν ἀξίαν δὲν ἐστοχάσθημεν ἀκριβῶς, θέλομεν δοκιμάσειν πλειοτέραν δυσαρέσκειαν παρὰ ἡδονὴν ἐκ τῆ ἀπολαύσεώς των· ἐάν, τέλος, ὅσα πιθανόν εἶναι ποτὲ νὰ μὴ ἐπιτύχωμεν, ἐνεργοῦμεν ἔξ διαλογιζόμεθα εἰς μάτην, ἔξ κάνομεν τὸν βίον ὄνειρον καὶ σκιάν πλέον παρ' ὅ,τι ἀληθῶς εἶναι.

Τὰ εἰρημένα ἐμποροῦν νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἐπιμύθιον εἰς τὸν ἕξῃς Ἀραβικὸν μῦθον.

Ὁ Ἀλνᾶσχαρ ἦρον ὀνηρότατος, ὥστε ποτὲ δὲν ἤθελε νὰ πράξῃ τί, ἐνόσῃ ὁ πατήρ τῆ ἐξέσε. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ γονέως τούτου, κληρονομήσας ἑκατὸν Περσικὰς Δραχμὰς, ἔκρινεν εὐλόγον ν' ἀγοράσῃ ὑαλικά ἔξ βαρύτιμα πηλὶνα σκευὴ διὰ μεταπώλησιν. Ταῦτα ἐστοίβασεν εἰς μεγάλον ἀνοικτὸν καλάθιον, καὶ, ἐκλεξάμικρόν τι ἐργαστήριον, ἔβαλε τὸ καλάθιον εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἐστήριξε τὰ πόδια ἐπὶ τοῦ τοίχου, προσμένων ἀγοραστὰς. Καθήμενος εἰς τὴν θέσιν ταύτην, με τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ καλάθιου, ἐπεσεν εἰς σειρὰν διαλογισμῶν ἄκρως διασκεδαστικῆν, καὶ ἠκούσθη ἀπὸ ἑνα τῶν γειτόνων του, ἐνῶ ὠμιλοῦσε καθ' ἑαυτὸν εἰς τὸν

Ἐὰν τὰ περιεχόμενα τοῦ καλάθιου τούτου ἐπλήρωσα εἰς τὸν μεγαλεμπορον ἑκατὸν δραχμὰς, ὅλην μου δηλαδὴ τὴν οὐσίαν. Ἡμεταπώλησις αὐτῶν θέλει μοῦ βάλλειν εἰς τὰς χεῖρας διακοσίας. Αἱ διακοσίαι αὗται δραχμαὶ θέλουν εἰς ὀλίγον καιροῦ διάστημα ἀναβῆν εἰς τετρακοσίας, αἰτινες, φυσικά, με τὸν καιρὸν θέλουν συμποσώθῃν εἰς τετρακισχιλίας. Τέσσαρες χιλιάδες δραχμῶν εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ μὴ γένωσιν ὀκτώ. Εὐθύς δ' ἀφοῦ τοιουτοτρόπως ἀποκτήσω δέκα χιλιάδας δραχμῶν, θέλω παραιτήσῃν τὴν τέχνην τοῦ ὑαλᾶ, καὶ γένειν χρυσοχόος. Θέλω τότε ἐμπορευεσθαι εἰς ἀδάμαντας, μαργαρίτας, καὶ παντὸς εἶδους πολυτίμους πέτρας. Ἀφοῦ ἐπισωρεύσω ὅσον πλοῦτον ἐπιθυμῶ, θέλω ἀγοράσειν τὸν ὠραιότατον οἶκον, με γαίας, δούλους, εὐνούχους, καὶ ἵππους. Θέλω τότε ἀρχίσαι νὰ χαίρωμαι τὴν ζωὴν, ἔξ νὰ κάμνω κρότον εἰς τὸν κόσμον. Ἀκόμη, μ' ὄλον τούτο, θέλω ἐξακολουθεῖν τὸ ἐμπορίον με, ἔως νὰ συνάξω ἑκατὸν χιλιάδας δραχμὰς. Ἐπειτα, θέλω φυσικά εἶσθαι ὡς ἡγεμῶν, καὶ θέλω ζητήσῃν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα τοῦ Βεζιρη, παραστήσας πρῶτον εἰς τὸν ὑπουργὸν αὐτὸν τὴν ὁποίαν ἔλαβα εἰδησιν περὶ τοῦ κάλλους, πνεύματος, φρονήσεως, καὶ ἄλλων ἀρετῶν ἔξ κροτερημάτων τῆς θυγατρὸς τῆ. Θέλω τὸν εἰδοποιήσῃν συγχρόνως, ὅτι μελετῶ νὰ τὸν φιλοδομήσω χίλια φλωρία τὴν νύκτα τοῦ γάμου μας. Εὐθύς ἀφοῦ νυμφευθῶ τοῦ Βεζιρη τὴν θυγατέρα, θέλω τῆς ἀγοράσειν δέκα μαύρους εὐνούχους, τοὺς νεωτάτους καὶ ὠραιότατους. Πρέπει μετέπειτα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πενθηρόν με, μετὰ μεγάλης συνουσίας. Ὅταν δὲ με βάλῃ ἐκ δεξιῶν του,—τὸ ὁποῖον, τοῦλάχιστον πρὸς τιμὴν τῆς θυγατρὸς του, θέλει ἀναμφιβόλως κάμειν,—θέλω τὸν δώσῃν τὰ ὁποῖα τὸν ὑπεσχέθη χίλια φλωρία· καὶ ὑστερον θέλω φέρειν αὐτὸν εἰς μεγάλην ἀπορίαν, χαρίζων ἔξ ἄλλο πουγγίον ἰσότιμον, με σύντομον τινὰ ὀμιλίαν, ὡς, “Βλέπετε, κίριε, ὅτι δὲν ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν λόγον μου· πάντοτε δίδω περισσότερον ἀπ' ὅσον ὑλόσχομαι.”

Ἡρώτιστον σκοπὸν, ἀφοῦ φέρω τὴν κυρίαν εἰς τὸν οἶκον, θέλω βάλλειν τὸ νὰ τὴν ἐμπνεύσω οὐσίας πρὸς ἐμὲ βαθύτατον. Διὰ τῆτο δὲ θέλω περιορίσειν αὐτὴν εἰς τὸ ἴδιόν της οἶκον, τὴν ἐπισκεφθῆν μόνον ἄπαξ καὶ συντόμως, καὶ τὴν ὀμιλήσῃν πολλὰ ὀλίγον. Αἱ γυναῖκες τῆς θέλην με παραστήσειν ὅτι εἶναι ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν σκληρότητά με, ἔξ με παρακαλέσειν μετὰ δακρύων νὰ τὴν χαϊδέωσω, καὶ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ καθίσῃ πλησίον μου· ἀλλ' ἐγὼ θέλω μένειν ἐτι ἀδυσώπλητος, ἔξ στρέψῃν κατεπάνω τῆς τὰ πόδια

ἔλθειν ἔπειτα, καὶ μὲ φέρειν τὴν θυγατέρα της, ἐνῷ κάθημαι ἐπάνω εἰς τὸν σοφᾶν. Ἡ θυγάτηρ, κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη, θέλει προσπέσειν εἰ τοὺς πόδας μου, καὶ μὲ παρακαλέσειν νὰ τὴν δεχθῶ εἰς τὴν εὐνοίαν μου. Ἐγὼ τότε, διὰ νὰ ἐντυπώσω εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς τὴν ἀνήκουσαι πρὸς τὸ ὑποκείμενόν μου εὐλάβειαν, θέλω ἐξαπλώσειν τὰ μηρία μου, καὶ τὴν λακτίσειν μὲ τὸν πόδα μου, ὥστε νὰ ἐγκρημισθῇ εἰς ἀρκετὸν διάστημα ἀπὸ τὸν σοφᾶν.

Ἐβυθίσθη παντάπασιν εἰς τὴν χιμαιρικὴν ταύτην ὀπτασίαν ὁ Ἀλνάσχαρ, ἃ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ πράξῃ ὅ,τι ἐδιαλογίζετο· ὥστε, κτυπήσας κατὰ δυστυχίαν τὸ καλάθιον, τὴν βάσιν ὀλιγούτου τῆς μεγαλειότητος, ἔσπρωξε τὰ ὑάλινα ἃ πῆλινα σκευὴ μακρὰν ἐαυτοῦ· εἰς τὸν δρόμον, καὶ κατεστύτριψεν αὐτὰ ὅλα.

ΛΕΩΝ ΑΛΛΑΤΙΟΣ.

Ο ΛΕΩΝ ΑΛΛΑΤΙΟΣ, εἰς τῶν ἐξόχων σοφῶν τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Χίον, ἀπὸ γονεῖς Γραικολατίνες, κατὰ τὸ 1586. Εἰς τὴν Ἰταλίαν ξεντευθεὶς ἐνῷ ἦτον ἀκόμη παῖς, ἐπροστατεύθη ὑπὸ κραταιοῦ τινὸς οἴκου εἰς τὴν Καλαβρίαν, ἃ ἐστάλθη νὰ τελειώσῃ τὰ μαθήματα αὐτῷ εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Ἑλληνικὸν γυμνάσιον. Μετεπεσκέφθη μὲν τὴν πατρίδα τε κατ' αὐτὰς ἔτι τὰς ἀρχὰς τοῦ βίου· ἀλλ' ὑπέστρεψεν ὀλίγον ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου, μετ' ἄλλεπαλλήλους φιλολογικὰς ἐνασχολήσεις, ἐπέτυχεν νὰ διορισθῇ βιβλιοθηκᾶριος τοῦ Οὐατικανῶ. Διὰ τὴν θέσιν ταύτην καθίστανεν αὐτὸν ἐπιτηδεύτατον ἃ ἡ μεγάλη του φιλοπονία καὶ τὸ κραταιότατον αὐτοῦ μνημονικόν· εἰς τὸ διάστημα δὲ μακροχρονίου βίου, ἐξέδωκε χειρόγραφα, μετέφρασεν Ἑλλήνας συγγραφεῖς, κ' ἐδημοσίευσεν πολλὰ ἔργα πρωτότυπα, τὰ ὁποῖα δεῖχουν μᾶλλον πολυμαθεῖαν παρά κρίσιν ἢ αἰσθησὶν τοῦ καλοῦ. Ἄν ἃ τὸ γένος Ἑλλήν, ἐχορημάτισε μ' ὄλον τῆτο εἰς τῶν πλέον ἐνθέρμων ζηλωτῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀναμαρτησίας τοῦ Πάπα· καὶ μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν σοφίαν, ὅχι μόνον δὲν ἦτον ἐλεύθερος ἀπὸ μισαλλοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ τολμηρῶς διῆσχυρίζετο, ὅτι ὀρθὸν καὶ δίκαιον εἶναι νὰ μεταχειρίζομεθα πῦρ καὶ μάχαιραν πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν ἰσχυρογνωμόνων αἰρετικῶν! Κατηγορεῖται ὅτι ἐμαλάκυνε τὰς μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας διαφορὰς, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Πάπαν Οὐρβανὸν Η', ὅστις ἔκλινεν ἰσχυρῶς εἰς τὸ νὰ συνδιαλλάξῃ καὶ συνειῶσῃ αὐτὰς. Ἐθμελίωσε δὲ γυμνάσιον εἰς τὴν Χίον, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1669, ὀγδοήκοντα τριῶν χρόνων ἡλικίας.

ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΣΤΑΤΡΟΦΟΡΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΑΦΟΥ ἡ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου μήτηρ ἁγία Ἐλένη ὑπῆγε καὶ ἐπροσκύνησεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπεκράτησε γνώμη μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, ὅτι προσκύνῃσι τῆς ἱερᾶς ἐκείνης χώρας καὶ ἐνθέρμιος προσευχῇ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔπαθεν ὁ Σωτῆρ, φέροι ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Διὰ τοῦτο ἦτο πάντοτε ὁ ἅγιος τάφος πλήρης προσκυνητῶν, οἵτινες ἀπεδήμουν ἐκεῖ συχνάκις ἀπὸ μακρονωτάτους τόπους. Οἱ τὴν χώραν ταύτην ἐκ τῆς ἐβδόμης ἡδὴ ἑκατονταετηρίδος ἐξουσιάζοντες Ἀραβες δὲν ἠνώχλουν τοὺς προσκυνητὰς, ἀλλ' εὕρισκαν καὶ ὀφέλειαν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν συχνάζοντων εἰς τὴν Παλαιστίνην Χριστιανῶν. Ὁ μέγας Κάρολος ἔκαμε ἃ φιλικὴν τινα συνθήκην μὲ τὸν Ἀρβὺ ἀλ Ρασίδ, ἃ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ προστατεύῃ κατὰ πάντα τρόπον τοὺς Χριστιανούς προσκυνητὰς. Ἐκτοτε ἔτρεχαν πλῆθος Χριστιανῶν, πολλοὶ δὲ καὶ κοσμικοὶ ἄρχοντες, τοὺς ὁποῖους βέβαια δὲν ἐκίνει ἡ δημώδης γνώμη. Ἀληθινῇ καὶ ἐγκάρδιος ἀγάπη πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον, ἃ εὐλαβῆς ἀνάγνωσις τῶν παθῶν του, ἀνέφλεγεν εἰς τὰς καρδίας των τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ πατήσωσι τὴν ἁγίαν γῆν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπάτησαν ποτὲ οἱ πόδες τοῦ Σωτῆρος, καὶ μὲ δάκρυα νὰ δεῖξωσι τὸ σέβας των εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ὅπου ἐξέχεε τὸ θεῖόν του αἷμα πρὸς σωτηρίαν ὄλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἦλθεν ὁμως τέλος πάντων ὁ καιρὸς, ὅπότε ὀμοὶ καὶ θρηνώδεις βάρβαροι ἐκυρίευσαν τὴν Ἱερουσαλήμ, ἃ τότε ὑπερεπερίσσευσαν τὰ δεινὰ τῶν προσκυνητῶν.— Οἱ βάρβαροι κατακρατῶσι τὰ ἅγια, κακομεταχειρίζονται τῆς Χριστιανούς, βεβηλόνοσι τοὺς ἱεροὺς τόπους, καὶ δὲν ὑποφέρουν πλέον τοὺς προσκυνητὰς, ἢ χολογεῖτο πανταχόθεν. Οἱ θρηνοὶ οὗτοι ἠκούσθησαν εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπὸ πολλοὺς ἐναρέτους, ἃ διήγειραν τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐκστρατεύσωσι πανδημεῖ, ἃ νὰ ἀρπάσωσι μὲ τὸ ξίφος τὸν ἅγιον τόπον ἀπὸ τοὺς ἀπίστους.

Τότε ἐφάνη παράξενός τις ἀνὴρ, Πέτρος ὀνομαζόμενος, Κηκίπετρος ἐπονομαζόμενος, καθὼς λέγει Ἄννα ἡ Κομνηνῇ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀμβιανοῦ, ὅστις πρότερον εἶχεν ἀρνηθῆν τὸν κόσμον διὰ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεώς του, ἔγειν ἐρημίτης, καὶ ὑπῆγε προσκυνητῆς καὶ τοῦ ἁγίου τάφου· αἱ κακουχία των ἐκεῖ Χριστιανῶν τὸν ἐνθουσίασαν νὰ ἐδικηθῇ τὴν καταφρόνησιν τῷ Σωτῆρος, ἃ νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸς τὸ μέγα ἔργον. Ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Πάπαν Οὐρβανὸν Β'. ἔγγραφον δέησιν τοῦ κατατεθλιμμένου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ